

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie B. S. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 9 czerwca 2026 r.
zażalenia oskarżyciela prywatnego L. J.
na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II
Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 lutego 2026 r., sygn. akt II AKz 1393/25,
o odmowie przyjęcia kasacji
na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. oraz art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. odmówić zawieszenia postępowania;
2. zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2026 r. oskarżyciel prywatny wniósł osobistą kasację od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2025 r., w sprawie o sygn. akt II AKz 1393/25, którym nie uwzględniono zażalenia oskarżyciela prywatnego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 października 2025 r. sygn. akt II AKo 494/25 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Zarządzeniem z dnia 17 lutego 2026 r. odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej przez L. J. w sprawie prawomocnie zakończonej ww.

postanowieniem. Podstawą odmowy przyjęcia kasacji była jej ustawowa niedopuszczalność.

We wniesionym zażaleniu oskarżyciel prywatny zakwestionował prawidłowość wydanego zarządzenia wskazując w pierwszej kolejności na nierozpoznanie jego wniosku o ustanowienie „obrońcy z urzędu”, czym naruszono - jego zdaniem - fundamentalne gwarancje i uprawnienia przysługujące mu w procesie karnym jako stronie, a ponadto na wadliwość decyzji o odmowie przyjęcia kasacji od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2025 r., w sprawie o sygn. akt II AKz 1393/25, *„w którym to postanowieniu umorzono postępowanie w sprawie o sygn. X K 1111/24”*. Zdaniem skarżącego, skoro przysługiwało mu prawo do wniesienia kasacji, to zaskarżone zarządzenie jako błędne należało uchylić, a sprawę przekazać do „dalszego prowadzenia”.

W dniu 8 czerwca 2026 r. wpłynął wniosek skarżącego o zawieszenie postępowania w sprawie II KZ 21/26 z uwagi na toczące się postępowanie o ubezwłasnowolnienie całkowite B. S. (sprawa I NS 36/24).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że wniosek o zawieszenie postępowania zażaleniowego w sprawie II KZ 21/26 jest oczywiście bezzasadny. Nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii objętej zażaleniem, tj. dopuszczalności kasacji, to, jakie rozstrzygnięcie zapadnie w sprawie o ubezwłasnowolnienie całkowite oskarżonej w tej sprawie B.S.

Odnosząc się zaś do zażalenia, to stwierdzić trzeba, iż jest ono niezasadne. Na wstępie podnieść trzeba, że nie jest prawdą, iż postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2025 r., w sprawie o sygn. akt II AKz 1393/25 umorzono postępowanie w sprawie o sygn. X K 1111/24. Postępowanie w sprawie zainicjowanej prywatnym aktem oskarżenia umorzone zostało postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 marca 2025 r., sygn. akt X K 1111/24, utrzymanym następnie w mocy przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 5 czerwca 2025 r. (IX Kz 455/25). Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2025 r., o którym wspomina skarżący i od którego złożył on kasację, rozstrzygało jedynie w kwestii zażalenia oskarżyciela prywatnego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w

Warszawie z dnia 24 października 2025 r., sygn. akt II AKo 494/25 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2025 r. sygn. akt IX Kz 455/25. W tej sytuacji słusznie w zaskarżonym zarządzeniu uznano i szczegółowo uzasadniono, że od tego orzeczenia kasacja stronie nie służy (art. 519 k.p.k.). Zasadnie zatem odmówiono jej przyjęcia.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł]